

Chuyện Ăn Quít

Buổi sáng, chế nước sôi ra tách pha cafe, một giọt bắn lên tay. Chỗ da mỏng nhất, giữa ngón cái và ngón trỏ bàn tay trái. Ui da đau quá. Nhìn chăm chăm vào giọt nước nóng trên chỗ da đang từ từ đổi màu đỏ nhè nhẹ. Hình như trong đầu đang có một sự thách đố, xem thử giọt nước nóng đến bao nhiêu và làm da đau đến chừng nào.... Sau vài chục giây, chỗ da đỏ càng lúc càng đau hơn. Chỉ có một giọt nước mà sao đau thế, vậy làm sao người ta chịu được những điều đau đớn to lớn hơn nữa?

Tôi nhớ đến một câu của Thầy Thích Nhất Hạnh, tình cờ đọc được từ những năm xa xưa. Đại khái là, "Khi đang ăn một miếng quít thì nên biết rằng mình đang ăn một miếng quít" (*). Một ngày kia, tôi thấy cuốn sách anh mang về để trên bàn. Tiện tay tôi lật lật vài trang, không chú ý đọc. Mắt tôi ngừng lại ở đoạn văn nói về rửa bát và ăn quít. Tôi đọc hết vài trang và thấy đúng. Bao nhiêu năm qua, đoạn văn đó của Thầy Thích Nhất Hạnh vẫn còn trong đầu tôi. Mỗi khi tôi xao lãng chuyện gì, câu viết về ăn múi quít lại nhắc nhở tôi trở về hiện thực.

Tôi cứng đầu lắm. Sách không phải tôi chọn, tôi không đọc. Dù có người khác nói hay nói dở gì tôi cũng không tin. Cuốn sách của Thầy Thích Nhất Hạnh, tôi đọc một vài trang, thấy hay, thấy đúng, nhưng cũng nhất định không đọc thêm. Hình như gần hai mươi năm rồi, tôi vẫn luôn luôn nhớ đến đoạn văn ấy. Bất cứ chuyện gì tôi làm, cũng có liên quan đến chuyện ăn múi quít...

Tôi vẫn chờ đến một dịp tình cờ khác, sẽ lật lật vài trang trong cuốn sách đó, sẽ đọc thêm một vài đoạn văn nơi cặp mắt mình dừng lại... Chắc chắn tôi sẽ học thêm điều hay thiết thực, nhưng ... hình như chưa đến giờ hoàng đạo.

Tôn Nữ Thanh Dương

Cali January 23, 2015

* Phép Lạ Của Sự Tỉnh Thức - Thích Nhất Hạnh